

Η μέγιστη ανάγκη της Θείας Ευχαριστίας

/ [Πεμπτουσία](#)

«Ιδού θυσία μυστική»

Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι περίοδος πένθους και δακρύων. «Πώς την εμήν, νυν αποκλαύσομαι έκπτωσιν;». Με ποιόν τρόπο να θρηνήσω για την αμαρτία μου, ακούμε να λέει την περίοδο αυτήν ο Ιωσήφ ο Στουδίτης.

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή λοιπόν είναι μια περίοδος πένθους, ενώ η Θεία Λειτουργία είναι γεγονός χαράς. Γι' αυτό και κατά τη διάρκειά της απαγορεύεται να τελεσθεί Θεία Λειτουργία, εκτός Σαββάτου και Κυριακής. Επειδή όμως οι χριστιανοί την παλαιά εποχή κοινωνούσαν κάθε μέρα - «το κάθ' εκάστην ημέραν... μεταλαμβάνειν...καλόν και επωφελές», λέγει ο Μέγας Βασίλειος-αποφάσισε η Εκκλησία από αγάπη προς τον άνθρωπο, και μάλιστα προς τα παιδιά της που ζητούσαν «τον άρτον της ζωής», δηλαδή την Θεία Ευχαριστία, να θεσπίσει ειδικές ακολουθίες. Έδιδε στους πιστούς το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που είχαν προαγιασθεί από την Κυριακή. Καθαγιάζονταν την Κυριακή και προσφέρονταν την Τετάρτη και την Παρασκευή. Έτσι οι λειτουργίες που γίνονται τις μέρες αυτές, λέγονται λειτουργίες των Προηγιασμένων Δώρων. Θεσπίστηκαν λοιπόν, για να κοινωνούμε των αχράντων μυστηρίων.

Πηγή: agioritikoslogos.blogspot.gr/

Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε πόσο με-γάλο είναι το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ας πάρουμε μια εικόνα από τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος έχει σώμα, πνεύμα, θέληση, δυνάμεις πνευμα-τικές. Κάθε φορά που κοινωνούμε των αγράντων μυστηρίων, ενώνεται το σώμα μας με το σώμα του Χριστού, η ψυχή μας με την ψυχή του Χριστού, οι ανθρώπινες δυνάμεις με τις δυνάμεις του Χριστού. Από αυτήν την ένωση γεννιέται ο καινούργιος άνθρωπος, ο κατά Χριστόν άνθρωπος, που έχει «νουν Χριστού», ενώ τα μέλη του είναι μέλη Χριστού, και η ψυχή του είναι ψυχή Χριστού. Άλλωστε το είπε ο ίδιος ο Κύριος: «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα, εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Αυτός που θα φάγει το σώμα μου και θα πει το αίμα μου, θα μένει μέσα μου και εγώ μέσα του.

Για να μπορέσουμε να νικήσουμε την αμαρτία, χρειάζεται να συμμετέχουμε συχνά στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Χωρίς το Σώμα και το Αίμα του Χριστού είμαστε νεκροί πνευματικά. Είναι αδύνατο να είναι κανείς ολοκληρωμένος πνευματικά άνθρωπος, χωρίς να κοινωνεί συχνά των αγράντων μυστηρίων. Κάθε φορά που κοινωνούμε, ακούμε τον ιερέα να λέγει: «Εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν

την αιώνιον».

Πώς όμως κοινωνούμε;

Υπάρχουν πολλοί που μεταλαμβάνουν ασυνείδητα, δηλαδή δεν γνωρίζουν τι κοινωνούν. Ίσως να νομίζουν ότι παίρνουν ψωμί και κρασί και όχι Αίμα και Σώμα Χριστού. Έτσι τους βλέπουμε να κοινωνούν ελάχιστα, για το καλό του χρόνου. Όπως για το καλό του χρόνου θα τηρήσουν τα έθιμα του Πάσχα, θα παίξουν χαρτιά την Πρωτοχρο-νιά, θα κάνουν επισκέψεις στις γιορτές, έτσι και με την Θεία Ευχαριστία. Κοινωνούν θεωρώντας ότι πρόκειται για ένα ακόμη έθιμο.

Υπάρχουν πολλοί που κοινωνούν απροετοίμαστοι· χωρίς να έχουν καθαρίσει τον εαυτό τους από την αμαρτία, χωρίς να έχουν εξομολογηθεί, χωρίς να έχουν συγχωρήσει τους εχθρούς τους, με χίλιες δυό ψυχικές ακαθαρσίες. Από αυτούς ακούμε πολλές φορές φτωχές δικαιολογίες. Γιατί να εξομολογηθώ; Δεν έκανα καμιά αμαρτία. Δεν σκότωσα, δεν ατίμασα, δεν έκλεψα. Βεβαίως μπορεί κανείς να μη σκότωσε, αλλά όλοι μας θυμώσαμε, κακολογήσαμε και κατακρίναμε. Όλοι διαπράξαμε αμαρτίες και έχουμε ανάγκη να εξομολογηθούμε.

Υπάρχουν άλλοι που έχουν να κοινωνήσουν από νήπια. Αυτοί μεγαλώνοντας θεώρησαν ότι δεν χρειάζονται την Θεία Ευχαριστία. Πολλές φορές μάλιστα ειρωνεύονται αυτούς που κοινωνούν. Τους παρομοιάζουν με αμαθή και φανατικά γράϊδια, με ανθρώπους πεπαλαιωμένων αρχών, ενώ οι ίδιοι καυχώνται ως οπαδοί συγχρόνων αντιλήψεων.

Τέλος υπάρχουν πολλοί που νομίζουν ότι πρέπει να κοινωνούμε μόνον τέσσερεις φορές τον χρό-νο. Λάθος αυτό. Στόχος του συνειδητού χριστιανού είναι να κοινωνεί όσο το δυνατό συχνότερα.

Για να μπορέσουμε όμως να φτάσουμε να κοινωνούμε συχνά, πρέπει πρώτα να προηγηθεί κάτι άλλο· να συνειδητοποιήσουμε την αναγκαιότητα της Θείας Ευχαριστίας. Να καταλάβουμε ότι πάνω από το Ευαγγέλιο, πάνω από την αρετή, πάνω από τα καλά έργα και από τις πνευματικές γνώ-σεις, έχουμε ανάγκη του Σώματος και του Αίμα-τος του Χριστού «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν την αιώνιον». Αμήν.

(Μητροπ. Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας Ιωήλ, Θυσία Εσπερινή, σ.161-166)